

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: Y.O., nar. ..., Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, zastoupeného: Mgr. Dalibor Lípa, advokát, se sídlem Vyšehradská 702/12, 360 01 Karlovy Vary, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 12.3.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.3.2018 č.j. OAM-5/LE-LE05-LE24-2018,*

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovenému zástupci advokátu Mgr. Daliboru Lípovi se přiznává odměna ve výši 7.616 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 12.3.2018 s připojenou kopií napadeného rozhodnutí se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 5.3.2018 č.j. OAM-5/LE-LE05-LE24-2018, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**). Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o ustanovení zástupce, čemuž bylo vyhověno pravomocným usnesením ze dne 21.3.2018 č.j. 60 Az 28/2018-18, jímž zdejší soud ustanovil žalobci zástupcem Mgr. Dalibora Lípu, advokáta, Vyšehradská 702/12, 360 01 Karlovy Vary.*

V žalobě ze dne 12.3.2018 doplněné k výzvě soudu žalobce obecně namítal porušení následujících zákonných ustanovení: § 3 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen *správní řád*), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který byl nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu). Dále porušení § 12 zákona o azylu, neboť žalobce splňoval zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu, také § 14 zákona o azylu, neboť žalovaný nedostatečně odůvodnil možnost udělení mezinárodní ochrany dle tohoto ustanovení. Rovněž namítal porušení § 14a zákona o azylu, neboť v případě návratu mu hrozí nebezpečí vážné újmy a též čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť v případě návratu mu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu. Žalobce předně namítal, že žalovaný nedostál své povinnosti vyplývající ze zásady materiální pravdy, když nedostatečně zjistil skutkový stav věci a v důsledku toho nesprávně posoudil žalobcovu situaci, která se nejostřeji projevila především ve vztahu k (ne)udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu a ve vztahu k (ne)udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. b) a c) zákona o azylu.

Dále žalobce svou námitku směřoval proti neudělení azylu dle § 12 písm. b), kdy poukazoval na to, že žalovaný zcela bagatelizoval jeho obavy z pronásledování ze strany soukromých věřitelů v domovské zemi. Tím současně poukázal na to, že se žalovaný v řízení o udělení azylu neřídil ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen jako *NSS*) a konkrétně odkázal na rozsudek ze dne 26.3.2008 sp. zn. 2 Azs 71/2006. („*přiměřená pravděpodobnost (...) je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamena to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane.*“)

Žalobce také namítal, že žalovaný pochybil v otázce posouzení, zda splnil podmínky pro přiznání doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu, ze stejných důvodů jako v případě (ne)udělení azylu dle ust. § 12 písm. b), tedy že žalovaný nevzal dostatečně v potaz hrozící újmu žalobce po návratu na Ukrajinu od soukromých osob vymáhajících dluh.

Dále žalobce namítal, že žalovaný pochybil v případě posuzování otázky případného udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. c). V tomto ohledu žalobce poukázal na závěry NSS učiněné v rozhodnutí č. j. 5 Azs 28/2008-61, kde bylo konstatováno, že „*pro existenci skutečného nebezpečí vážné újmy zakotvené v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu musí být kumulativně splněny následující podmínky: (1) země původu žadatele o mezinárodní ochranu se nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu; 2) žadatel o mezinárodní ochranu je civilista; (3) žadatel o mezinárodní ochranu by byl v souvislosti s tímto konfliktem v zemi původu vystaven vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí.*“ Dle tvrzení žalobce byly naplněny veškeré podmínky pro udělení doplňkové ochrany, jelikož na Ukrajině probíhá ozbrojený konflikt. V neposlední řadě žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně zhodnotil jeho situaci v případě neudělení mezinárodní ochrany dle § 14 azylového zákona (humanitární azyl), kdy ji mohl žalovaný udělit dle vlastního uvážení, nebyly li splněny podmínky pro udělení jiné formy ochrany.

Závěrem žalobce namítal, že správní orgán v rozporu s ustálenou judikaturou NSS se

nezabýval možností udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) s tím, že nelze a priori uzavřít, že k rozporu s mezinárodními závazky nemůže dojít v důsledku nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žadatele o mezinárodní ochranu (rozsudky NSS ze dne 17.9.2010 sp.zn. 2 Azs 14/2010 a ze dne 11.3.2015 sp.zn. 3 Azs 256/2014.), když správní orgán pouze stroze konstatoval, že případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky. Dle žalobce tak správní orgán zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů a nezákonností.

Napadeným rozhodnutím ze dne 5.3.2018 č.j. OAM-5/LE-LE05-LE24-2018 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 11.1.2018 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany z důvodu, že by chtěl i nadále setrvat na území České republiky (dále jen **ČR**), protože má v zemi původu dluhy a za to jej tam mohou zabít nebo zmrzačit.

Žalobce dne 26.1.2018 v rámci pohovoru mimo jiné uvedl, že je ukrajinské národnosti, pravoslavného náboženského vyznání a nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné strany ani organizace, ani není nijak angažovaný a s politikou nemá nic společného. Je rozvedený, bezdětný a ve vlasti žil v obci Lochvicja, v Poltavské oblasti. Popsal, že dne 13.9.2016 odjel do Polska, kde byl asi 3 až 4 měsíce, pracoval tam na stavbě a pak jel autobusem do ČR, kam vstoupil koncem roku 2016. Prohlásil, že předtím ve státech Evropské unie nepobýval, nemá udělena víza ani povolení k pobytu v jiných státech a o mezinárodní ochranu dosud nikdy a nikde nepožádal. Dále prohlásil, že je zdravotně zcela v pořádku a nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení. Za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu označil to, že dluží mafii peníze, a když se vrátí, tak jej zmrzačí.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce byla obava z pronásledování ze strany soukromých věřitelů – vymahačů, jelikož žalobce má na Ukrajině dluh cca 8.000 USD. Dalším tvrzeným důvodem bylo, že žadatel chce v ČR pracovat, aby si vydělal peníze a mohl uvedený dluh zaplatit a vrátit se na Ukrajinu.

Při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce žalovaný vycházel především z jeho výpovědi a jím doložených materiálů, ze spisového materiálu vedeného k žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině.

Žalovaný tedy nedospěl k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, a že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Ze správního řízení ani nevyplývalo, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu § 13 zákona o azylu. Žalovaný také konstatoval, že v průběhu řízení nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce nesplňoval ani zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a nesplňoval důvody ani pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Závěrem bylo uvedeno, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, proto mu nebyla udělena.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 23.4.2018 nesouhlasil s obsahem žaloby s tím, že ji považuje za neopodstatněnou. Při rozhodování vzal v úvahu všechny skutečnosti namítané žalobcem, přihlédl k nim a v napadeném rozhodnutí se s nimi dostatečně vypořádal. K dané věci shromáždil adekvátní informace o situaci v zemi původu a vycházel tak z aktuálního a dostatečně zjištěného stavu věci. V průběhu správního řízení postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, proto nepovažoval napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. K jednotlivým námitkám žalobce žalovaný konstatoval, že z informací o situaci na Ukrajině, které shromáždil v průběhu správního řízení, jednoznačně vyplývalo, že na Ukrajině došlo v předcházejících letech ke stabilizaci bezpečnostní a politické situace v tom směru, že v současné době přetrvává napjatá situace pouze v Doněcké a Luhanské oblasti. Bezpečnostní incidenty na východě Ukrajiny se od října roku 2015 omezily výhradně na linii dotyku zneprátelených stran, která probíhá mezi dvěma zmíněnými oblastmi, přičemž i v sousedních oblastech. Dále odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 25.8.2016 č.j. 9 Azs 187/2016 -26.

V případě námitek týkajících se obav z pronásledování ze strany věřitelů po návratu do země původu uvedl žalovaný, že si je vědom, že původcem pronásledování může být i soukromá osoba, nicméně pouze za určitých okolností, jež v případě žalobce nenastaly. Hlavním předpokladem je skutečnost, že veřejná moc není ochotna či schopna zajistit odpovídajícím způsobem ochranu svého občana před takovýmto nezákonným jednáním. Nicméně žalobce se na veřejnou moc, ať už policii či jiný státní orgán s žádostí o pomoc ani neobrátil. Jeho následné zdůvodnění proč tak neučinil, žalovaný rovněž neshledal důvodným.

K námitce nedostatečného posouzení případu ve vztahu k humanitárnímu azylu dle zákona o azylu žalovaný uvedl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, ze své povahy se jedná o výjimečný institut, který se uděluje například osobám těžce postiženým, těžce nemocným, či osobám, které pocházejí z oblastí, jež jsou významně postiženy humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory (viz rozsudek NSS ze dne 11.3.2004 č.j. 2 Azs 8/2004-55).

K námitce týkající se nedostatečného odůvodnění neudělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, žalovaný podotkl, že žalobce v průběhu celého řízení neuváděl, že by na území ČR měl tak intenzivní rodinný či soukromý vztah, kdy by pak možným vycestováním žalobce z území ČR došlo k nepřiměřenému zásahu do takového vztahu. Takovouto skutečnost pak neuvedl ani v žalobě a nelze tak říct, jaký rodinný či soukromý vztah měl žalovaný v napadeném rozhodnutí ve vztahu k § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu hodnotit.

Závěrem pak žalovaný upozornil, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až v roce 2018 ač na území ČR pobýval již od konce roku 2016. Ačkoliv v zákoně o azylu není uvedena žádná konkrétní lhůta, ve které je po překročení státní hranice třeba požádat o udělení mezinárodní ochrany, podání žádosti více jak rok po vstupu žalobce na území ČR, přestože mu v dřívějším podání žádosti objektivně nic nebránilo, nasvědčuje tomu, že o mezinárodní ochranu požádal výhradně ve snaze legalizovat svůj zdejší pobyt. Navíc žádost podal až poté, co byl zajištěn policií za účelem realizace správního vyhoštění. K tomu žalovaný dodal, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu v ČR, neboť pro takový účel obsahuje právní řád ČR jiné nástroje (viz rozsudek NSS ze dne 18.11.2004 sp.zn. 7 Azs 117/2004, lze rovněž odkázat na rozsudek NSS ze dne 11.11.2005, č.j. 5 Azs 114/2005-51, kde soud rovněž vyložil, že poskytnutí azylu (což lze vztáhnout i na doplňkovou ochranu) je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území ČR a nelze jej

zaměňovat s jinými legálními formami pobytu, tak jak jsou upraveny v zákoně o pobytu cizinců č. 326/1999 Sb.). Žalovaný se proto nedomníval, že by během svého postupu porušil ustanovení právních předpisů a neshledal během celého řízení žádné důvody, které by jej vedly k udělení mezinárodní ochrany. Všechny námitky žalobce tak žalovaný označil za irrelevantní a účelově uvedené a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 5.3.2018 i ve vyjádření žalovaného ze dne 23.4.2018 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí, bylo napadené rozhodnutí ze dne 5.3.2018 právnímu zástupci žalobce předáno dne 6.3.2018.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první *s.ř.s.*). Podle § 31 odst. 2, 3 *s.ř.s.* ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání *dle § 51 odst. 1 s.ř.s.*, neboť s tím žalovaný souhlasil a žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Dle § 12 zákona o azylu „*Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*“

Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu „*Rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.*“

Dle § 14 zákona o azylu „*Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*“

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „*Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*“

Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu „*Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu „*Rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.*“

Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 5.3.2018, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.

K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu zdejší soud uvádí, že dle jeho názoru se žalovaný dostatečně zabýval danou situací, s žalobcem byl v rámci azylového řízení proveden pohovor k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dále žalovaný vycházel z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel ze zprávy Úřadu Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro lidská práva (dále jen **OHCHR**) o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 13. 6. 2017, ze zprávy Freedom House Svoboda ve světě 2017 – Ukrajina, leden 2017, ze zprávy ministerstva Zahraničí USA o dodržování lidských práv na Ukrajině ze dne 3. 3. 2017, z výroční zprávy organizace Amnesty International 2017, Ukrajina, 22. 2. 2017 a výroční zprávy Human Rights Watch 2017, Ukrajina, 12. 1. 2017, z informací MZV ČR ze dne 3. 8. 2017, č.j. 107318/2017-LPTP a LPTP ze dne 3. 6. 2026, z informace OAMP Ukrajina – Situace v zemi ze dne 24. 7. 2017. Veškeré tyto podklady jsou součástí spisového materiálu. Zdejší soud má tedy za to, že žalovaný si zajistil dostatek podkladů k vydání rozhodnutí.

V případě námítky směřující k neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12 odst. 1 a 2 zákona o azylu, se soud ztotožnil s názorem žalovaného. V daném případě nejsou splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, jelikož v případě žalobce se jedná o strach z pronásledování ze strany soukromých osob a to především z důvodu finančních, které si žalobce způsobil sám, dobrovolně, bez nátlaku a z vlastní vůle. Proto za tímto účelem nelze udělit mezinárodní ochranu. Soud dále poukazuje, že žalovaný postupoval v souladu s rozhodovací praxí a odkazuje na judikaturu NSS, konkrétně na rozhodnutí ze dne 21.12.2005 č.j. 4 Azs 63/2005-55 „*Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu (§ 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) není, odešel-li žadatel ze země původu pro obavy ze msty soukromé osoby (věřitele, jemuž nesplatil dluh), nadto za situace, kdy vyhrožování ani neoznámil policii.*“ Dále se odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 26.4.2007 č.j. 7 Azs 14/2007 a ze dne 20.12.2005 č.j. 4 Azs 66/2006, kdy uvedená rozhodnutí vyjadřují postoj, který soudní praxe zaujímá k daným okolnostem udělení mezinárodní ochrany v návaznosti na § 12 zákona o azylu.

Žalobce rovněž namítal, že mu nebyla udělena mezinárodní ochrana dle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Dle názoru soudu s ohledem na shora uvedené žalobce nesplnil podmínky uvedeného ustanovení, proto se soud ztotožnil s názorem žalovaného. Soud dále konstatuje, že nebyly shledány důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. b) a to především z důvodu, že hlavním tvrzeným důvodem udělení mezinárodní ochrany má být strach z pronásledování ze strany soukromých osob, kterým žalobce dluží peníze. K tomuto soud odkazuje na ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu, který definuje, kdo může být původcem hrozící vážné újmy žalobce. Dané ustanovení zákona sice připouští možnost pronásledování ze strany soukromé osoby, uvádí však, za jakých podmínek je takové pronásledování ze strany soukromé osoby možno považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Tímto důvodem je především, že stát nebo jiná organizace ovládající stát, není schopna zajistit ochranu před pronásledováním nebo hrozící vážnou újmou. To se však žalobci prokázat nepodařilo, jelikož v zemi původu o tuto ochranu nepožádal a dle zjištěných informací o zemi původu žalobce žalovaným, není důvod obávat se o tuto ochranu požádat. Soud tedy neshledal ani tuto námitku důvodnou.

Ohledně probíhajících konfliktů na Ukrajině se soud zcela ztotožňuje s názorem žalovaného, který odkázal na informační zdroje a konstatoval, že není důvod se domnívat, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující ve dvou z celkového počtu 24 oblastí rozšířil i do dalších částí země. Konflikt se týká východní části Ukrajiny, ve zbytku země je přitom již dlouhodobě bezpečnostní situace nezměněná, zcela stabilní, nedochází v něm k ozbrojeným střetům. Žalobce před odjezdem z vlasti žil v severovýchodní části země v Poltavské oblasti, tedy v místech nacházejících se pod plnou kontrolou ukrajinské ústřední vlády a kde v současné době žádné ozbrojené střety neprobíhají.

Zdejší soud dále s odkazem na konstantní judikaturu NSS uvádí, že nelze současný stav na Ukrajině klasifikovat jako totální, tedy takový, kdy by každý civilista byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (např. rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č.j. 5 Azs 28/2008–68, publ. pod č. 1840/2009 Sb. NSS, usnesení ze dne 15. 1. 2015, č.j. 7 Azs 265/2014–17, ze dne 31. 3. 2015, č.j. 4 Azs 15/2015–28, ze dne 30. 4. 2015, č.j. 9 Azs 13/2015–69, ze dne 17. 6. 2015, č.j. 6 Azs 86/2015–31). Jedná se tedy o konflikt izolovaný pouze ve východní části Ukrajiny. To, že určité bezpečnostní riziko s ohledem na vojenský konflikt v trvalém bydlišti existuje, neznamená, že cizinec z tohoto důvodu splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, jestliže tomuto riziku může předejít přesídlením v rámci Ukrajiny. K tomuto soud uvádí, že řešení situace přesídlením v rámci Ukrajiny je podpořeno i novou právní úpravou, kterou přijal ukrajinský parlament k zajištění práv a svobody „přesídlenců“.

K námitce žalobce, že žalovaný pochybil, pokud mu neudělil humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, soud uvádí, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce o azyl požádal zejména proto, že chce zůstat na území ČR z důvodu, aby zde mohl vydělat finanční prostředky k úhradě dluhu, který má v domovském státě. V daném případě soud vycházel z rozhodnutí NSS ze dne 20.12.2005, č.j. 2 Azs 36/2005-48, v němž je uvedeno, že „*správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo*

k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s.ř.s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces.“ Dále soud poukazuje na rozhodnutí NSS ze dne 19.7.2004, č.j. 5 Azs 105/2004-72, v němž je uvedeno, že „ust. § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je "případ zvláštního zřetele hodný" a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy "lze udělit humanitární azyl" představuje správní uvážení.“ Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný zkoumal, zda v případě žalobce nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Udělení humanitárního azylu spočívá na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav v jeho zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci.

Soud neshledal v napadeném rozhodnutí žádné porušení povinností žalovaného při postupu posuzování azylových důvodů či projev svévole při výkladu ustanovení zákona o azylu. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (*výrok II. rozsudku*).

Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát Mgr. Dalibor Lípa a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s.ř.s.). Ustanovenému zástupci byla proto přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 15.5.2018, která je tvořena *dvěma* úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby*) a *dvěma* paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Dále náleží náhrada cestovních výdajů dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu za cestu osobním vozidlem zn. Ford Focus, RZ ..., z Karlových Varů do ZZC Balkové a zpět za účelem porady s klientem dne 5.2.2018 - základní náhrada za použití vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., *zákoník práce*, činí 336,40,- Kč (tj. 84,1 km x 4 Kč/km) a náhrada výdajů za spotřebované pohonné hmoty podle § 158 odst. 3 zákoníku práce a § 4 písm. a) vyhlášky č. 463/2017 Sb. činí 179,5 Kč (tj. 7 l/100km x 30,50 Kč/l x 0,841), tedy celkem 516,- Kč. Náhrada za promeškaný čas strávený na cestě podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu v délce tří půl hodin činí celkem 300,- Kč. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 7.616,-Kč a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou (*výrok III. rozsudku*).

Poučení : *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který rozhoduje o kasační stížnosti (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4*

s.ř.s.). Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 12. září 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: L. K.